

Review for IoPages Magazine by Wilco Barg

MANNING - The Root, The Leaf & The Bone

(FESTIVAL MUSIC)

The music of Guy Manning (ex-The Tangent, ex-Parallel Or 90 Degrees) moves in the folk stylings of Jethro Tull and Red Jasper. At least that is what a valued fellow reviewer always told me.

My first performance meant a coloured meeting with The Root, the Leaf & the Bone. And yes, there are of course the Jethro Tull-isms directly, as in "Decon(struction) Blues" or "The Huntsman And The Poacher", but fortunately offers the album so much more beautiful melodies and styles. All directly in the title song let it be heard a generous portion not to shy away from progressive rock. A delicious more open therefore with pleasant tempowisselingen, violin flute solo and a melodies after one turn already stuck.

A striking feature is the large role for both the keyboard types as the blowers. Guitarist David Million will indeed from time to time it space to go it alone, but about the general requirements the wind instruments, keys and violin the leading role. A good example of this is the semi-acoustic 'Autumn Song';

a charming ballad with an almost classical orchestral accompaniment. And also "The Forge", a rippling folk prog number with Floydian-style intro, it is characterized by a pleasant sax solo and the fine additional vocals of Julie King the number an additional dimension. "Old-School" and "Palace Of Delights" to hear more of the type of jazz-rock influences which Weather Report itself on the map.

All of this makes The Root, The Leaf & the Bone to an enjoyable album with in the seventies grafted folk, jazz and progressive rock, which Manning, despite the atmosphere and the spirit, a private turn to give.

Original Text

MANNING

The Root, The Leaf & The Bone

(FESTIVAL MUSIC)

De muziek van Guy Manning (ex-The Tangent, ex-Parallel Or 90 Degrees) beweegt zich in de folkrocksferen van Jethro Tull en Red Jasper. Althans dat is wat een gewaardeerd collega-recensent mij altijd vertelde. Mijn eerste luistersessie betekende dus een gekleurde ontmoeting met The Root, The Leaf & The Bone. En ja, dan zijn er natuurlijk direct de Jethro Tullovereenkomsten, zoals in Decon(struction) Blues of The Huntsman And The Poacher, maar gelukkig biedt het album zoveel

meer mooie melodielijnen en stijlen. Al direct in de titelsong laat men horen een flinke portie progressieve rock niet te schuwen. Een heerlijke opener derhalve met aangename

tempowisselingen, vioolen fluitsoli en een melodielijn die na één keer draaien al blijft hangen. Opvallend is de grote rol voor zowel de keyboards als de blazers. Gitarist David Million krijgt weliswaar bij tijd en wijle ruimte om te soleren, maar over het algemeen eisen de blaasinstrumenten, toetsen en viool de hoofdrol op. Een goed voorbeeld hiervan vormt het semi-akoestische Autumn Song; een sfeervolle ballad met een bijna klassieke orkestrale begeleiding. En ook The Forge, een kabbelend folkpronummer met Floydiaans aandoend intro, wordt hierdoor gekenmerkt waarbij een prettige saxofoonsolo en de prima aanvullende zang van Julie King het nummer een extra dimensie geven. Old School en Palace Of Delight laten juist meer invloeden horen van het soort jazzrock waarmee Weather Report zichzelf op de kaart zette. Dit alles maakt The Root, The Leaf & The Bone tot een genietbaar album met op de jaren zeventig geënte folk-, jazz-en progressieve rock, waaraan Manning, ondanks de sfeer en de tijdsgeest, een eigen draai weet te geven.

Wilco Barg